

lub, przeciwnie,

- c) aby uznać, że warunki umowne w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG są wyłączone spod analizy nieuczciwego charakteru, wystarczające jest zastosowanie ogólnej zasady prawa cywilnego, zgodnie z którą umowy są uzupełniane przez ustawę w braku szczególnego odniesienia lub odesłania do odpowiedniej normy prawnej zawartej w odpowiednim przepisie ustawowym?
- 2) Czy art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że w ramach szczególnego reżimu prawnego ochrony praw konsumentów przesadne jest założenie, że konsument jest zobowiązany znać treść wszystkich norm prawnych zawartych w przepisach ustawowych uzupełniających umowę, w sytuacji gdy przedsiębiorca nie poinformował go uprzednio w tym względzie?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 23 września 2022 r. – Dublin 8 Residents Association/An Bord Pleanála, Irlandia i Attorney General

(Sprawa C-613/22)

(2022/C 472/36)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Dublin 8 Residents Association

Druga strona postępowania: An Bord Pleanála, Irlandia i Attorney General

Strona zawiadamiana: DBTR-SCR1 Fund, subfundusz CWTC Multi-Family ICAV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/92/UE (¹) w związku z art. 47 karty praw podstawowych lub art. 9 ust. 2–4 konwencji z Aarhus zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE (²) skutkuje tym, że jeżeli ekologiczna organizacja pozarządowa spełnia kryterium legitymacji procesowej określone w tym przepisie, wówczas należy uznać, iż dysponuje ona dostateczną zdolnością do skorzystania ze środka prawnego, niezależnie od ogólnej zasady prawa krajowego obowiązującej w państwie członkowskim, uniemożliwiającej wszczęcie postępowania sądowego stowarzyszeniom nieposiadającym osobowości prawnej?
- 2) Jeżeli art. 11 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/92/UE w związku z art. 47 karty praw podstawowych lub art. 9 ust. 2–4 konwencji z Aarhus zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE nie ma skutku określonego w pytaniu pierwszym w okolicznościach ogólnych, to czy ma taki skutek w okolicznościach, w których prawo krajowe danego państwa członkowskiego stanowi, że organizacja pozarządowa spełniająca kryterium na potrzeby legitymacji procesowej przewidziane w art. 1 ust. 2 lit. e) tej dyrektywy zyskuje tym samym zdolność do skorzystania ze środka prawnego?
- 3) Jeżeli art. 11 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/92/UE w związku z art. 47 karty praw podstawowych lub art. 9 ust. 2–4 konwencji z Aarhus zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE nie ma skutku określonego w pytaniu pierwszym w okolicznościach ogólnych, to czy ma taki skutek w okolicznościach, w których prawo krajowe danego państwa członkowskiego lub procedury przyjęte przez organ właściwy danego państwa członkowskiego pozwalają ekologicznej organizacji pozarządowej, która w innym kontekście w świetle prawa krajowego nie miałaby zdolności prawnej, na udział w administracyjnym etapie procedury wydawania zgody na inwestycję?

- 4) Jeżeli art. 11 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/92/UE w związku z art. 47 karty praw podstawowych lub art. 9 ust. 2–4 konwencji z Aarhus zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE nie ma skutku określonego w pytaniu pierwszym w okolicznościach ogólnych, to czy ma taki skutek wówczas, gdy z określonych ustaw danego państwa członkowskiego warunków umożliwiających zakwalifikowanie organizacji pozarządowej dla celów art. 1 ust. 2 lit. e) wynika, że okres istnienia organizacji pozarządowej wymagany dla takiego zakwalifikowania jest dłuższy niż ustawowy okres rozstrzygnięcia wniosku o zgodę na inwestycję, co skutkuje tym, iż nieposiadająca osobowości prawnej organizacja pozarządowa utworzona w reakcji na konkretny wniosek dotyczący zagospodarowania przestrzennego nigdy nie będzie kwalifikować się dla celów przepisów wdrażających art. 1 ust. 2 lit. e)?
- 5) Czy art. 11 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/92/UE interpretowany w świetle zasad pewności prawa lub skuteczności lub w związku z art. 47 karty praw podstawowych lub art. 9 ust. 2–4 konwencji z Aarhus zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE skutkuje tym, że wynikające z przepisu krajowego prawa proceduralnego obowiązującego w państwie członkowskim uprawnienie dyskrecjonalne, które zezwala na wstąpienie w miejsce stowarzyszenia nieposiadającego osobowości prawnej wnioskodawcy lub wnioskodawców będących członkami tego stowarzyszenia, należy wykonywać w taki sposób, aby nadać pełną skuteczność prawu dostępu do skutecznego środka prawnego, a takie wstąpienie w miejsce strony nie mogło zostać uniemożliwione wyłącznie ze względu na zasadę prawa krajowego dotyczącą przedawnienia możliwości wszczęcia postępowania?
- 6) Jeżeli art. 11 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/92/UE interpretowany w świetle zasad pewności prawa lub skuteczności lub w związku z art. 47 karty praw podstawowych lub art. 9 ust. 2–4 konwencji z Aarhus zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE nie ma skutku określonego w pytaniu piątym w okolicznościach ogólnych, to czy ma taki skutek – szczególnie w świetle zasady skuteczności – w sytuacji, gdy pierwotny wnioskodawca wszczął postępowanie w terminie określonym przez prawo krajowe, a podstawy zaskarżenia realizowanego w ramach prawa dostępu do środka prawnego przez wnioskodawcę wstępującego w jego miejsce nie uległy zmianie?
- 7) Jeżeli art. 11 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/92/UE interpretowany w świetle zasad pewności prawa lub skuteczności lub w związku z art. 47 karty praw podstawowych lub art. 9 ust. 2–4 konwencji z Aarhus zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE nie ma skutku określonego w pytaniu piątym w okolicznościach ogólnych, to czy ma taki skutek wówczas, gdy prawo krajowe danego państwa członkowskiego dotyczące stosowania terminów przedawnienia w takich sytuacjach jest niejasne lub wewnętrznie sprzeczne, w związku z czym wnioskodawca przed wszczęciem postępowania nie może polegać na pewności prawa co do możliwości wstąpienia innych osób w miejsce strony?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1).

(²) Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. 2005, L 142, s. 1).